

VOETBALVANDAALTJE

2010-06-23 07:36:41

Tijdens de wedstrijd Nederland – Japan, in de 53ste minuut, net na het doelpunt van Sneijder, werd het, na een flinke klap, stil in het achterste gedeelte van onze woonkamer. Enkele seconden geleden rommelde ons dochtertje nog met van alles en nog wat tijdens de draak van een wedstrijd tegen de sushiverslindende spleetogjes. Zelfs het vuvuzelalawaai op de tribune van het Durban Stadium werd door ons druktemakertje probleemloos overstemd. Haar rumoer kon door de NOS jammer genoeg niet worden weggedraaid, waardoor de wedstrijd – zeker met mijn minimale kennis van de voetbalspelregels – nog moeilijker was te volgen. Ondanks [mijn afgrijzen voor alles wat met sport te maken heeft](#), volg ik het Nederlands elftal, sinds de 2-0 overwinning op Legoland, op de voet. Het zal mij niet gebeuren dat ik deze dagen niet kan meepraten over de tussenstanden in poule E, de voorspoedig herstelde hamstring van Robben of de vraag of Eljero Elia in de eerstvolgende basisopstelling moet spelen.

Meestal hoor ik van afstand met gemak welk speeltuig of woonaccessoire er momenteel door de kamer wordt gelanceerd. (Zolang je iets hoort, ben je in ieder geval verzekerd van enig teken van leven.) Na deze plotse stilte leert verder onderzoek mij dat ons dochtertje de vloerlamp van pakweg 450 euro met een mooie rechtse pass heeft omgekegeld waarbij de lampenkap via de muur, de bloempot en de spitse hoek van het bijzettafeltje met een flinke smak op de grond is gestuiterd, nog even doorrolt en tegen de deurpost tot stilstand is gekomen. Onze dreumes vond de wedstrijd blijkbaar minder spannend dan mamma en pappa en vroeg, zoals een goed voetbalvandaal betaamt, op een baldadige manier voor een beetje aandacht. Dat is haar op deze manier inderdaad meer dan gelukt. Zelf zit ze, zich van geen kwaad bewust, naast de plaats delict en kijkt me aan met een grijns van oor tot oor, trost op het staaltje vandalisme door haar gepresteerd. De lamp blijkt onherstelbaar beschadigd. Het is dat er nog een 75-watt-peertje inzit om met veel fantasie een lampenkap te herkennen in het zwaar gehavende lichtobject.

Afblijven, afblijven, en nog eens afblijven! Als volleerd bondscoaches regeren wij dagelijks over haar speelveld. Meer dan honderd keer hebben we haar duidelijk gemaakt dat de lamp inclusief een ruime straal daar om heen, verboden terrein is voor haar kleine, grijpgrage handjes. Het eigenwijsje laat echter de vele waarschuwingen quasi tot zich doordringen, draait zich om en grijpt vervolgens opnieuw naar de lampenpoot. Ergens in het kleine hoofdje wil het maar niet worden opgeslagen. Misschien is haar harde schijfje een beetje kaduuk? Kwaad worden of represailles halen niets uit. Het gaat het ene oor in... En wellicht dàt niet eens.

Het eerst jaar hebben we het als nieuwbakken ouders heerlijk rustig gehad. Het kruipen en klimmen zit immers pas sinds kort stevig gebakken in haar motorieke gewaarwording. (Onze *investigator in de dop* blijkt een laatbloeiertje. Dat heeft ze van pappa!) Geen afstandbediening is intussen meer veilig en alles wordt geweldig interessant wanneer je er mee door de lucht zwaait en vervolgens knetterhard confronteert met een houten tafel, Luxaflex of een flatscreen-teeveescherm. De oven staat meerdere malen per dag onverwachts op 200 graden, Sky-radio klinkt 's morgens vroeg als bij toverslag oorverdovend uit de speakers en de inhoud van menige lade in keuken en woonkamer wisselt regelmatig, op wonderbaarlijke wijze, van inhoud. Sneller als Speedy Gonzales zoeft ze door het huis met een souplesse waar menig stervoetbalspeler jaloers op zou zijn.

Aanstaande donderdag neem ik in ieder geval mijn maatregelen tijdens het laatste, in mijn woonkamer inmiddels als risicowedstrijd bestempeld, groepsduel. Doeltreffend fouilleer ik haar vooraf op drank (De Roosvicee blijft in de ijskast.) en gevaarlijke voorwerpen (Alle Fischer-Price-instrumenten worden tijdelijk opgeborgen.) en belandt ons kleine voetbalvandaaltje voor twee maal drie kwartier verplicht op de bank.

Intussen heb ik de leverancier gebeld voor het bestellen van een nieuwe lampenkap. Met maar liefst 160 euro exclusief BTW loopt de aangerichte schade aardig in de papieren. Onder het motto “de vernieler betaalt” heb ik haar Nijntje-spaarpot opengebrouwen waardoor madammeke tijdelijk in de rode cijfers belandt. Ook zij moet kortstondig de broekriem (*of beter gezegd: de plaksluiting van haar Pampers-Baby-Dry*) aanhalen en merkt ze het voorgenomen desastreuze bezuinigingsbeleid van de liberale VVD, ondanks de nog stroeve formatieonderhandelingen, nu al in haar beursje.